

10 OBSZARÓW TRACONEJ SUWERENNOŚCI

NA PODSTAWIE REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
Z DNIA 22 LISTOPADA 2023 R. W SPRAWIE PROPOZYCJI
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO DOTYCZĄCYCH ZMIANY
TRAKTATÓW (2022/2051(INL))

POLITYKA
KLIMATYCZNA

ZDROWIE

INFRASTRUKTURA
TRANSGRANICZNA

GRANICE

POLITYKA
ZAGRANICZNA

OBRONNOŚĆ

PRZEMYSŁ

EDUKACJA

WALUTA

SPRAWY
RODZINNE

Imperium Europa?

Czy możemy wyobrazić sobie Waszyngton, Londyn, Pekin, Kair i Nowe Delhi bez polskiej misji dyplomatycznej i bez polskiej ambasady? Czy jesteśmy ostatnim pokoleniem, które widziało polską banderę? Czy już za parę lat polski żołnierz będzie pacyfikował zagrażającą francuskim interesom rebelię w Subsaharyjskiej Afryce, a żołnierz WOT będzie zabezpieczał relokację migrantów na Lampedusie? Czy polska granica zostanie szeroko otwarta dla imigrantów na rozkaz hiszpańskiego polityka, komunisty? Czy decyzja o zaniechaniu budowy Centralnego Portu Komunikacyjnego lub rozbudowy portu w Gdyni zapadnie w Brukseli? A może polski przemysł wydobywczy wygasi decyzja niemieckiego urzędnika Komisji Europejskiej? Jak zareagujemy na jednolity, unijny koszyk refundowanych świadczeń zdrowotnych obejmujący aborcję do pierwszego płaczu i bezpłatną eutanazję dla dzieci i seniorów?

Wreszcie, czy jesteśmy gotowi na wspólny program edukacyjny identyczny dla wszystkich Europejczyków – od Hiszpanów po Finów, z jednolitą maturą, wspólną listą lektur, ujednoczonym podręcznikiem historii i czytankami z Manifestu z Ventotene Altiero Spinello¹?

Dlaczego Spinello? To zupełnie oczywiste, przecież właśnie jego dzieło zostało oficjalnie przywołane w Preambule rezolucji Parlamentu Europejskiego², która 22 listopada 2023 r. zainicjowała formalny proces zmiany traktatów UE i przekształcenia Unii Europejskiej w scentralizowane „Imperium Europa”.

Zebrani przez Instytut Ordo Iuris eksperci poddali wnikliwej ocenie pakiet 267 traktatowych prawek. Rdzeń reformy można streścić krótko – to dziesięć obszarów całkowitej cesji suwerenności, którym towarzyszy odrzucenie prawa weta i zrzeczenie się decydującego głosu w sprawie przyszłych zmian traktatowych. W zasięgu unijnych urzędników znajdzie się przejęcie pełnej kontroli nad: (i) ochroną klimatu, (ii) polityką zdrowotną, (iii) infrastrukturą transgraniczną, (iv) polityką graniczną, (v) sprawami zagranicznymi, (vi) bezpieczeństwem i obronnością, (vii) przemysłem, (viii) edukacją, (ix) polityką monetarną i (x) prawem rodzinnym. Każdemu z tych zagadnień poświęciliśmy odrębny rozdział niniejszego raportu, prezentując mechanizm cesji suwerenności, zakres oddawanych kompetencji narodowych i przewidywane konsekwencje.

Z całego pakietu zmian wyłania się konkretna wizja „europejskiego superpaństwa” forsowana przez zwolenników reformy. To nie tylko organizm gospodarczy scentralizowany i zarządzany odgórnie na poziomie znacząco przekraczającym federalizację USA. To także blok dążący poprzez zunifikowaną politykę edukacyjną i kulturową do wychowania „nowego Europejczyka”, dla którego tożsamość paneuropejska ma oczywiste pierwszeństwo przed przynależnością etniczną i narodową.

1 Zob. A. Spinelli, E. Rossi, *Manifest z Ventotene wraz z przedmową E. Colonnego. Tekst – tłumaczenie – komentarz*, Fundacja Ośrodek Analiz Prawnych, Gospodarczych i Społecznych im. Hipolita Cegielskiego przy współpracy z ekspertami Instytutu na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris, Bruksela 2019, https://ordoiuris.pl/pliki/dokumenty/Ventotene_analiza.pdf, dostęp: 20 stycznia 2024 r.

2 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2023 r. w sprawie propozycji Parlamentu Europejskiego dotyczących zmiany Traktatów (2022/2051(INL)).

Niezwykle niepokojące jest wymierzenie ostrza reformy przeciwko zarówno współpracy transatlantyckiej, jak i ambicjom Polski i Europy Środkowej, aby budować silne oraz sprawne operacyjnie narodowe siły zbrojne. Współsprawozdawca pakietu poprawek traktatowych – Helmut Scholz, podkreślał odpowiedzialność Unii za „przyczynienie się do międzynarodowego pokoju” i „wspieranie aktywnego zaangażowania na rzecz rozbrajania”. Wiązał przy tym przekształcanie sił zbrojnych państw członkowskich Unii w kierunku armii unijnej z postulowaną zasadą „sił niemających na celu agresji”. Szczególnie niepokojąco w tym świetle brzmi sformułowany przez niego postulat, by zmianom traktatowym towarzyszyły działania mające na celu „uniezależnianie się od NATO”³.

Przekreśleniu podmiotowości narodowej nowych członków Unii, podobnie jak storpedowaniu starań o upodmiotowienie regionalne krajów Trójmorza, służą także: obligatoryjna unia walutowa, obowiązek wdrożenia Euro oraz poddanie się centralnej polityce monetarnej, ale także podporządkowanie zarządowi Brukseli wszelkich inicjatyw infrastrukturalnych o znaczeniu międzynarodowym. Skutki tych zmian dotkną milionów obywateli Grupy Wyszehradzkiej i całego regionu.

Z szeregu tematycznych rozważań autorów raportu płynie potwierdzenie tego, co instynktownie czuje każdy patriota – państwo jest politycznym narzędziem narodu. Suwerenność narodowa jest gwarantem narodowego interesu, środkiem zabezpieczającym konkretne korzyści dla każdego z nas. Cesja suwerenności to trwałe przeniesienie tych instrumentów w ręce nowej, ponadnarodowej elity pozostającej poza demokratyczną kontrolą narodu. Politycy krajowi przekonujący do tego kroku będą jego jedynymi beneficjentami, sprzedającymi niepodległość w zamian za włączenie ich w szeregi nowej, niedemokratycznej elity „Imperium Europa”.

Gdy twórcy współczesnych pojęć z zakresu prawa międzynarodowego – od Pawła Włodkowica, przez Gentilego, Suareza, de Vittorio po Bodina – przystępowali do zdefiniowania suwerenności, wskazywali na takie jej cechy jak: kontrola nad sprawami wewnętrznymi państwa, własna polityka zagraniczna, zdolność do prowadzenia wojny obronnej i ochrony zdefiniowanych granic. W świetle przyjętego projektu zmian traktatowych nawet te elementarne cechy suwerenności przenoszone są ostatecznie na unijną biurokrację. Choć autorzy poprawek próbują nieudolnie imitować zasadę trójpodziału władzy przez przypisanie roli legislatywy Parlamentowi Europejskiemu, egzekutywy – Komisji Europejskiej, władzy sądowniczej – TSUE, to w istocie rzeczy reforma ustanawia całkowicie nowego suwerena, oderwanego od demokratycznej legitymizacji i kontroli.

Trzeba przyznać, że to triumf Altiero Spinellego, który w 1941 r. pisał w Manifeście z Ventotene, że „fundamentalny, wymagający rozwiązania problem, którego istnienie sprawia, iż wszelki dalszy postęp jest jedynie pozorny, to kwestia zniesienia ostatecznego podziału Europy na suwerenne państwa narodowe”. Nie miał też wątpliwości, że w powojennej Europie to „dyktatura partii rewolucyjnej stworzy nowe państwo, a wokół niego – nową, prawdziwą demokrację”, tym bardziej, że „w czasach rewolucyjnych, gdy nie chodzi o zarządzanie instytucjami, lecz ich tworzenie, praktyka demokratyczna ponosi sromotną klęskę”.

Politycy Europy doskonale zdają sobie sprawę z potęgi symboli. Gdy niespodziewany sukces Brexitu wstrząsnął europejskim snem, latem 2016 r. doszło do zaskakującego gestu i sojuszu. Kanclerz

3 SPRAWOZDANIE w sprawie wniosków Parlamentu Europejskiego dotyczących zmiany traktatów, 7.11.2023 – (2022/2051(INL)), https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2023-0337_PL.html, dostęp: 20 stycznia 2024 r.

Niemiec – Angela Merkel, prezydent Francji – Francois Hollande i premier Włoch – Matteo Renzi udali się w swoistą pielgrzymkę do grobu Spinello na wyspie Ventotene. Symboliczny był nawet środek transportu: użyto okrętu nazwanego na cześć karbonariusza i zagorzałego wroga Kościoła, który zjednoczył Włochy – Giuseppe Garibaldi.

Na owoce wspólnego gestu niemieckich chadeków, francuskich socjalistów i włoskich centrystów nie przyszło długo czekać. Zgodnie z typową logiką ideologów postępu, brexitową porażką wcześniejszego modelu jednoczenia Europy odczytano jako znak, że należy proces zacieśniania struktur i federalizacji Unii wzmocnić. Plan ten realizowano dwutorowo. Z jednej strony, tworząc instrumenty politycznego i finansowego nacisku na państwa członkowskie. Z drugiej zaś, przygotowując projekt najgłębszej centralizacji Unii Europejskiej i nadając mu pozory inicjatywy oddolnej, aby mógł zostać poparty przez najszerzą koalicję polityczną, na co dzień odgrywającą teatr sporów i różnic. Historyczna perspektywa uczy, że wycofanie się ze spraw kontynentalnych Wielkiej Brytanii prowadzi do przejścia przez Francję i Niemcy roli rozgrywających oraz otwiera drogę do strategicznego współdziałania Europy z Rosją, oddalając tę pierwszą od świata anglosaskiego.

Gdy pięć lat temu, z inicjatywy europościa Dobromira Sośnierza, przetłumaczyliśmy po raz pierwszy na język polski Manifest z Ventotene, imię Spinello nosił już budynek Parlamentu Europejskiego, a Grupa Spinello łączyła europejskich socjalistów, liberałów, chadeków i zielonych z dzisiejszym szefem polskiej dyplomacji – Radosławem Sikorskim, na czele. Nasze przecucie, że rewolucyjna odezwa włoskiego komunisty sprzed osiemdziesięciu lat nabiera nowego życia, okazało się zasadne.

W latach 2021-2022 przeprowadzono pozorowane konsultacje europejskie pod zbiorczym hasłem „Konferencja o Przyszłości Europy”, budując tym samym fundamenty pod rzekomą demokratyczną legitymację postulatów najgłębszej reformy Unii Europejskiej. Końcowy raport konferencji podaliśmy szczegółowej analizie, publikując w 2022 r. raport o najbardziej niepokojących kierunkach reformy⁴. Już rok później Komitet Spraw Konstytucyjnych Parlamentu Europejskiego, pod kierownictwem lidera Konferencji o Przyszłości Europy – Guy Verhofstadta, przedstawił projekt zmian, bez korekt przyjęty przed końcem 2023 roku przez Parlament Europejski i Radę UE.

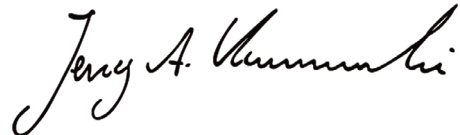
Zakrawa na narodową tradycję, że w każdym pokoleniu stajemy wobec konieczności walki o niepodległość. Nie po raz pierwszy przecież destabilizacja Polski, prowokowane swary i narastające konflikty służą elitom politycznym jako uzasadnienie narodowej zdrady, a oddanie się w obce panowanie jest przedstawiane jako droga ku upragnionemu dobrobytowi i bezpieczeństwu.

Jednak cesja suwerenności może napotkać skuteczny opór. Przed nami czas referendalnej próby, w której Polacy zostaną poproszeni o zgodę na oddanie niepodległości w zamian za obietnice przyszłych korzyści w „Imperium Europa”. Nasz raport oraz towarzyszące mu spotkania i debaty są ważnym krokiem na drodze formacji narodowych liderów opinii, którzy będą przekonywać rodaków, że utrata suwerenności powoduje konkretne straty – kulturowe, duchowe, materialne i cywilizacyjne – w życiu każdego Polaka. Naszym wspólnym zadaniem jest wzbudzać powszechną świadomość, że kolejny traktat rozbiorowy nie jest ani dziejową koniecznością, ani nie będzie – jak ujmował to

⁴ Ordoiuris.pl, *Komentarz do wybranych propozycji Konferencji o Przyszłości Europy*, red. A. Kubacka, W. Przebierała, https://ordoiuris.pl/sites/default/files/inline-files/Raport_OI_CoFoE.pdf, dostęp: 20 stycznia 2024 r.

w akcie abdykacji Stanisław August – „służyć utrzymaniu i umocnieniu spokojności oraz polepszeniu przyszłego losu wszystkich”.

W XXI w. nowy atak na suwerenność narodową musi zakończyć się klęską zdrajców Ojczyzny i zwycięstwem nowych elit, oddanych narodowi i Rzeczypospolitej.

Jerzy Kwaśniewski

Prezes Zarządu Instytutu Ordo Iuris